

Հովհաննես Թումանյան

Գրականական «մագանդա»

(Նվեր իմ բարեկամ Ղ. Աղայանցին)

Այսքան երագ, որ մենք հայերս
Ընդունակ ենք տեսնելու,
Պարզ է, որ շատ սագում էր մեզ
Լավ երագգիրք կագմելու:

Եվ գրքերից՝ միշտ հայ ազգը
Երագգիրքն է շատ հարգում,
Ինչպես կագմող տեր-հոր ազդը
Յույց է տալիս Մըշակում:

Տեր-հայրն այնտեղ ասում է, որ

Էլ չթողին երագգիրք.
Ամեն կողմից ուղարկում են
Շատ նամակներ ու խնդիրք...

Երագգիրքն է, ասում է նա,
Հայի ոսկի ընկերը...
Եվ սրանում կասկած չըկա

Փաստ է ասում տերտերը:

Երագգիրքը չի կարելի
Տալ ապատիկ ոչ մի հատ...
(Ինչ ապատիկ, երբ մի բանի
Մուշտարի կա այսքան շատ):

Դեհ, իմ անգին Ասլան-Ապեր,
Արի թողնենք ամեն ձիրք.
Էլ չըզրենք երգ ու վեպեր,
Շինենք մի լավ երագգիրք:

Ա՞խ, եթե մենք գեթ մի-մի հատ
Երագագիրք հորինենք,
Այնուհետև գրչով ապրող
Կարգին գրող կրլինենք:

Էլ չենք ծախիլ մեր գրքերը

Ութսունուհինգ տոկոսով,
Կոպեկ կոպեկ առնիլ փողը,
Այն էլ՝ կանխիկ միայն կիսով:

Տեր-հոր նման քսան տողից
Երկար մի ազդ կըզրենք,

Մինչև նոր տիպան ընթերցողից
Համբերություն կրխնդրենք...

Եվ մեր գործից երբ կըստանանք

Այսպէս առատ վարձ ու փող,
Նոր կըտայենք ավելի թանկ,

Եվ ավելի մեծ ու ճոխ:

Իսկ երբ տանենք գրախանութ,
Էլ չենք կանգնիլ լուռ ու խեղճ.
Հայի ոսկի ընկերն է սա.
Ոչ ապատիկ և ոչ գեղջ...

Ապրիս, տեր-հայր, ինչ լավ գիտես
Մեր հայ ազգի ճաշակը.
Թե չէ՛ մենակ պարծենալով
Չահլա տարավ Մըշակը:

1898
